

Ben 1974 yılında, Bergama'da, İzmir'in bir ilçesinde doğdum. Liseden mezun olana kadar, üniversite çağına kadar hep Bergama'da yaşadım. Ara ara ben İzmir'e gelip gittim. İşte dersane amaçlı. Bergama'da işte bütün ergenliğim falan orada geçti. Daha sonra *** Üniversitesi, Turizm Otelcilik bölümünü kazanıp Balıkesir'e gittim. Orada üniversite hayatını yaşadım. Ondan sonra, turizmle ilgili bir, böyle bir sene falan bir deneyimim oldu, bir otelde, resepsiyon görevlisi olarak. Ama daha sonra çok hoşuma gitmedi, açıkçası turizm. Kendimi böyle çok ait hissetmedim. O yüzden daha farklı alanlara yöneldim. İşte İzmir'e geldim. Ama İzmir'e gelişim biraz, böyle bir savaşı olarak oldu. Çünkü babam muhafazakâr bir insandı. İşte bayağı böyle bir savaş verdim onunla, İzmir'e gelirken. Tek başıma İzmir'e geldim. Evet, şöyle... İşte çok böyle tek başına bir kız çocuğunu bırakmak istemedi açıkçası, büyük bir şehirde, tek başına. Zaten lise yıllarında da çok böyle erkek arkadaş olsun, dışarıya çıkma, gezme, bir yerlere gitme olsun, bu tip konularda sıkıntılıydı. Çok izin vermezdi böyle durumlara. Yani üniversitede de sürekli zaten ev telefonumuz vardı. Dersten çıkınca evde miyiz değil miyiz diye kontrol ederdi. İşte evden telefon eder. Yani evle okul arasında, işte İzmir'e geldiğimde de evle iş arasında uzun bir süre gidip geldim. Sürekli bir kontrol mekanizması altındaydım yani. Onun da tabii kendi ailesinden gördüklerini uyguluyordu. Uzun süre çok nefret ettim. Çok küs kaldığımız, kavga ettiğimiz, tartıştığımız zamanlar oldu babamla. Ama işte onlar da hani yeri gelmişken söyleyeyim. Makedonya Üsküp'ten buraya göçle gelmişler. Onun dedeleri, babaannesini. Dedem çocukmuş, dört, beş yaşlarındaymış, mübadele zamanında. Çok büyük sıkıntılar, acılar falan yaşanmış tabii o göç esnasında. Bergama'ya geldiklerinde hiçbir şeyleri yokmuş. İşte bir Rum evi verilmiş onlara, mübadele olduğu için. O Rum evinde işte babam doğmuş. Kardeşleri falan hep beraber orada yaşamışlar ama yoksulluk, yani ciddi yoksulluk çekilerek bir hayat yaşanmış.

Daha sonra hatta bu sebepten dolayı onun küçük erkek kardeşi, askerdeyken intihar ediyor. İşte bu ekonomik sıkıntılardan dolayı falan. Her neyse, sonra annemle, annem de şey... Bu *** Bergama'ya bağlı bir köyden, Yörük Türklerinden ailesi. Öyle. İşte sonra evlenmişler, biz doğmuşuz falan. Ama dedem de mesela çok muhafazakâr bir tip. Hatta ben ilkokul yediye kadar, dedemi az çok hatırlıyorum. Onun dışında yani ailenin içinde de babam kız kardeşlerine de çok baskı uygulamış. Hatta bazılarını böyle az çok hatırlıyorum. Yani evde böyle bir hır gür, sürekli bir eksik olmamış, kadınlardan dolayı. Annemle de çok böyle mutlu bir evlilik olmadığını hatırlıyorum. Sürekli böyle bir tartışma, biraz hani tipik Türk erkeği, çok memnuniyetsiz, muhafazakâr. İşte

o tarz bir insan. Çocukluğumda da böyle çok mutlu olduğumu hatırlamıyorum açıkçası. Biraz mutsuz bir çocukluk geçirdim. İki tane kız kardeşim var. Evin büyük kızıydım. Hani büyük çocukların yaşadığı, hatta kız çocuğu olarak yaşamak zorunda bırakıldığım bütün zorlukları neredeyse yaşadım diyebilirim. Varoluş savaşı verdim.

Yok sayılıyorsun, düşüncelerin çok önemsenmiyor. Hatta babam beni, şeyi hatırlıyordum. İlkokuldan mezun olduktan sonra, işte kız meslek lisesine falan göndermek istedi. Hani erkeklerin olduğu bir liseye bile gitmeme karşı çıktı. Ama ben hep tabii, çocuk aklı tabii ki çok farkında değildim. Ama arkadaşlarımın çoğu mesela Bergama'da tek bir lise vardı, karma lise, *** Lisesi. Oraya gideceklerini biliyordum. Benim onlarla oraya gidemiyor olmamdan dolayı bir üzüntüm vardı. Daha sonra annem ikna etti babamı. İşte ilkokul öğretmenim annemle toplantılarda konuşmuş. İşte bu kız okuyacak, hani akıllı bir çocuk, okusun, karma liseye gönderin. Kız meslek liselerini biliyorsundur belki işte, el işi, dikiş nakış. (Gülüyor) Bu tip şeyler vardı o zamanlar genellikle. Benim hiç alakamın olmadığı şeyler. Neyse, sonra babam bir şekilde ikna oldu. Liseye gittim, karma liseye. Onun akabinde gene üniversiteye gitmeme çok sıcak bakmadı. Ondan sonra, ama ben de tabii açıkçası lisede de çok başarılı değildim. Ergenlik dönemine, dönemini de biraz sıkıntılı geçirdiğimi hatırlıyorum. İşte evde sürekli böyle bir şey, yas havası, sürekli bir şey, mutsuzluk yani, tartışmalar falan. Annemle çok iyi ilişkileri yoktu babamın, rahmetli.

Neyse, işte bir şekilde gene üniversiteyi, şeyi Balıkesir'i kazandım. Benim için önemliydi tabii ki bunlar hani, benim için kişisel bir devrim gibiydi. Çünkü hani halamlar falan çok şaşırılmışlardı, beni üniversiteye başka bir şehre göndereceğine. Aslında hep Ankara'yı istemiştim. Ankara'da bir üniversiteye gitmek istemiştim, öyle bir hayalim vardı. Ankara'da okumak işte bizim dönemlerde çok önemliydi. Ama tabii olmadı, kazanamadım. İşte bu sorunlardan dolayı odaklanamadım, çalışamadım falan. Yani daha sonra işte Balıkesir'de okuduktan sonra da Bergama'ya geri döndüm. Şöyle, o da işte bir ev arkadaşım vardı. Kısa bir süre yurttta kaldım, özel bir yurttta. Şey çıkmamıştı, devlet yurdu çıkmamıştı. Özel bir yurttta, aynı odada kaldığım bir arkadaşım vardı. Birkaç ay sonra işte yurt ortamına ben çok alışamadım açıkçası. İşte üç, dört... Dört kız aynı odayı paylaşıyorduk. İşte mutfığı yok, banyo işte belki bir on kişiyle ortak kullanıyorsun gibi. Ne bileyim? Bir de böyle hani üniversiteye gidince bir evde yaşama, aileden bağımsız, bir o hayatı deneyimlemek istiyorsun

haliyle. Biraz da o yüzden, bir işte ikna çabalarından sonra gene babayı ikna ettik. Bir eve çıktık işte. O güzeldi. Üniversitede işte arkadaş ortamı, işte bağımsızsın evden, geziyorsun, işte okula gidiyorsun geliyorsun. O benim önemli güzel bir süreçti, o günler. Yani öyle...

Valla çok hatırlamıyorum açıkçası. Nasıl hayaller kurardım? Onları çok hatırlamıyorum *** ya. Onun üzerine hala çalışıyorum mesela. Çocukken neyin hayalini kurardım? Galiba gene, bugün yaşadığım bu hani tek başıma, tek başıma ayaklarımın üstünde durup işte bir mesleğimin olması, paramı kazanmam, özgür olmam. Özgür olmam benim için çok önemliydi, o zaman da farkındaydım, yaşanılanların. İşte ne bileyim? Arkadaşlarla bir tatile gideyim, kendi işim olsun, işime gideyim, geleyim. O özgürlüğün hayalini çekiyordum açıkçası ve gerçekleştirdim, işte. Çünkü o hayal, o zamanlar çok olası bir şey değildi. Hani o profildeki bir babayla ben hiçbir zaman bundan kurtulamayacakmışım gibi geliyordu. Yani ne bileyim? Bir benim hayatım şöyle olacaktı. İşte babam bana bir iş açacaktı, Bergama'da. İşte birlikte o iş yerini işletecektik. Ama onun gözünün önünde olacaktım. Ve hani aileye böyle bir uygun bir eş adayıyla evlenip işte klasik olması gerektiği gibi bir hayatım olacaktı. Ama işte ben bunları çok istememiştim. Hani Bergama'da da çok kalmak istememiştim. Yani Bergama böyle beni boğuyordu açıkçası. Hani sıkışıp kalmış gibi hissediyordum kendimi Bergama'da. Hep böyle bir büyük şehre, en azından hani en yakın yer benim için İzmir'di. Ve İzmir'e bir kapağı atmak, tabiri caizse çok önemliydi. Ama işte üniversite bittikten sonra, gel bakalım dediler geriye.

Bergama'ya biz tıpış tıpış gene gittik. Gene bir savaş başladı babamla da aramızda. İşte ben şehir dışında, Bergama dışında bir yerlerde iş yapmak, çalışmak istiyorum. Çünkü işte turizm mezunuyum falan. Büyük şehre gitmem lazım. Bergama'da otel yok, işte bilmem ne? Benim işimi yapabileceğim herhangi bir sektör yok. Bugünkü gibi de değil yani. Çok kısıtlı imkânları olan bir yer ve boğuluyorum. Aileyle birlikte yaşamak istemiyorum bir taraftan. Kendi hayatımı özgür yaşamak istiyorum. Bir taraftan büyük bir şehirde hayatın merkezinde olma duygusunu yaşamak istiyorum falan. Birkaç sene Bergama'da geçirmek zorunda kaldım. İşte kendi işimiz vardı, babamın bir müteahhitlik, inşaat firması vardı. İşte orada muhasebe işleri, bilmem ne gibi birkaç sene öyle geçti. Sonra işte bir şey gene aynı yerde, şey vardı. Milli Eğitim'den şeyi duymuştum. Sözleşmeli öğretmen aranıyordu, İngilizce öğretmeni. Bir açık varmış ilkokul, ilkokulda. Öyle bir duyum aldım bir arkadaşımın.

Üniversiteden bir arkadaşım, oraya gelmiş Bergama'ya gelmişti, Türkçe öğretmeni. O söyledi, *** dedi. Bak şöyle bir okulda bir açık var istersen hani sözleşmeli olarak kadrolu olana kadar, sözleşmeli olarak çalışman lazım. Neyse ben işte belgelerimi falan verdim Milli Eğitim'e. Öyle bir, iki sene kadar da sözleşmeli öğretmenlik yaptım ilkokul ve ortaokul kısımlarında, İngilizce öğretmenliği.

Ama sonra tabii öğretmen gelince sen açığa çıkıyorsun. Sonra şey, çok böyle ulaşımın olmadığı, Kozak diye bir yer var. Oraya çıktı tayin. Ama tabii sözleşmeli öğretmenlik de bu arada çok kötü şartlardasın. Yani normal öğretmenlerin bu 657'ye tabi olan hiçbir hakkından faydalanamıyorsun. Saat ücreti ile ücretlendiriliyorsun gibi gibi şeyler var. Çok düşük ücretlerle çalışıyorsun. Neyse, ben gene birkaç sene sabredip kadroya geçme kafasındayım falan. İşte öğretmenliği sevdim çünkü devam edeyim istiyorum. Ama öyle bir yere gönderdiler ki ne orada kalabilirim ne gidip gelebilirim. Çok kötü bir, çok uzak bir dağ köyüne şey yapmak istediler, tayin. Sonra ben gitmedim. Zaten dedim, ben ne yapıyorum ya bu köylerde möylerde. Benim şeyim, hayalim İzmir'e gitmekti, İzmir'de yaşamaktı. Sonra gitmedim. Gene bir kavga dövüş biz babamla. En son ben gene İzmir'e geldim, iş buldum. Hatta o zamanlar gazeteden falan bakılırdı iş ilanlarına. Ben sürekli gazeteden ilanlara cv gönderiyorum falan. Burada bir *** akademisi var, aynı zamanda İngilizce kursu olan, orada bir yönetici asistanlığı pozisyonunda kabul edildim. İşte geldim, görüştüm, ettim falan.

Babam küstü bana bu arada, bayağı bir konuşmadı falan. Neyse burada halamın evi vardı Üçkuyular'da. Kötü bir ev, işte böyle yıkık dökük falan ama bir şekilde ben gelince halledeceğim diye atladım, geldim. İşte eşyalar meşyalar, bilmem ne falan işte. Sonra başladım işe. Gittik, geldik, bilmem ne. Çok seviyorum, çok mutluyum falan böyle. İzmir'deyim artık, hayalimi gerçekleştirmişim. Sonra işte hatta biriyle tanıştım, bir arkadaşımın nişanında. Öyle büyük aşk yaşıyoruz falan. Erkek arkadaşım da var, sevgilim de. İşte geliyor bana kalıyor, ben gidiyorum onda kalıyorum falan böyle işte. Ama nasıl bir aşk, öyle böyle değil yani. Evleneceğiz falan, ruh eşiyiz falan kafasındayız biz. İki sene sonra beni aldattı. Ben böyle ölümlerden ölüm beğen falan kendi kendime. Bayağı bunalımlara falan girdim. İşten ayrıldım, bilmem ne falan böyle bayağı bir dibi gördüm yani. Sonra, işte başka işlerde falan çalıştım. Sigortacılık da yaptım, işte bu trafik sigortası, araç sigortaları falan işte, hayat sigortaları, sağlık sigortaları öyle bir şirkette de çalıştım, uzun bir süre. Neyse şimdi sonra işte o kişiyle

nişanlandım ben, sonra ayrıldık işte aldattığımı öğrenince. Sonra bir on sene sonra tekrar biriyle evlenmeye niyet ettim, gene bir nişanlılık olayımız oldu falan. Bu sefer onun ailesiyle ilgili birtakım sıkıntılardan dolayı gene bir şey oldu, ayrıldım falan işte, ayrılık yaşadık. Ben gene bunalımlardayım. Bir de o süreçte ben, benim bir rahatsızlığım vardı endometriozis diye. Çok bazı kadınlarda da yaşanan, böyle çok büyük ağrılara sebep olan bir hastalık. Yumurtalıklarda, rahimde oluşan kistler var. Bununla ilgili yıllarca böyle her gün ağrı çektim. Ve işte yumurtalıkla rahmin alınması gerekiyor falan gibi, doktorlar sürekli söylüyordu işte ameliyat olun. Alınması gerekiyordu. Ve o olduktan sonra benim tabii o zaman çocuk hayalim var, çok istiyorum evlenip çocuk sahibi olmayı. Bu otuzla otuz yedi yaş arasında, kırk yaş arası bile diyebiliriz tabii ki. Otuzla kırk yaş arası. İşte her gün ağrı çekiyorum, ilaç kullanıyorum, ağrı kesiciler artık kırmızı reçetelere kadar yükseldi bu kullandığım ağrı kesiciler.

Bir türlü bu ağrı dinmiyor. İki sefer ameliyat oldum. İşte o kistler, miyomlar, bir şeyler temizleniyor falan ama işte regl olduğun her dönemde gene tekrar ediyor bu hastalık. Gene güncelleniyor yani. Eskisi gibi oluyorsun, gene ağrılar, bilmem ne. İşte ben kafaya taktım, evleneceğim. Ne olursa olsun, bir çocuk yapacağım. Sonra da boşanırsam boşanayım. Ama çocuk istiyorum yani deliriyorum. Çocuğum olmadan bu işte ameliyatı olmak, asla şeyleri, hani doğurganlığımı kaybetmemeliyim kafasındayım. Öyle işte yanlış biriyle gene tanıştım. Hemen evleneyim, çocuğum olsun, bilmem ne falan ama. Bir taraftan da savaşıyorum. İşte benim kafa yapıma, hayat tarzına hiç uygun olmayan bir kişiyle bunu gerçekleştirmeye çalışıyorum. Onun ailesi gene muhafazakâr bir aile. Böyle farklı, farklıyız yani. Bu kişi de farklı benden, biliyorum. Bir tarafım istemiyor onunla evlenip bunu gerçekleştirmeyi ama bir tarafım da diyor ki işte çok az zamanın kaldı, hatta hiç zamanın yok. Bir an önce evlenip çocuk doğuracaksın yoksa çocuğun olmayacak.

Böyle gene ben bunalımlardayım, çıldırmalardayım filan falan. Neyse en nihayetinde olmadı gene ayrıldık. Sonra gene işte birileriyle tanıştım, ettim falan ama hiçbiriyle evlenecek kadar bir yakınlık kuramadım belki, öyle diyeyim. Ya ben istemedim ya karşı taraf çocuk istemedi falan, böyle evlilik istemedi gibi. Neyse en nihayetinde ben yıllar yıllar böyle aktı. Ben işte değişik sektörlerde, işte sigortacılık yaptım, finans müdürlüğü yaptım, muhasebe falan şirketleri muhasebesinde falan çalıştım. Sonra babam kanser oldu, o kanser olduğunu öğrendik işte yedi sene de kanserle mücadele ettik. O süreçte beni biraz

dönüştürdü açıkçası. Nasıl? Ya ailemin çok kıymetli olduğunu anladım. Eee... Babam da değişti tabii yıllar sürecinde. O muhafazakâr adam gitti, yerine benim bütün haklarıma saygı duyan, hayatıma saygı duyan, benim isteklerimi artık böyle saygıyla karşılayan, böyle bir sevgimizin gene çocukluğumdaki gibi yeşerdiği bir sürece girdik biz babamla. İşte bir kanser süreci oldu yedi sene. İşte akciğer, gırtlak kanseriyle başladı, sonra akciğere. Ondan kurtardık, akciğere sıçradı. Akciğerden en son karaciğere metastaz yaptı. Ve o son süreçte doktorlar artık bir şey yapamayacaklarını söylediler. Ve hani son günleri olarak söylenince bize böyle benim bir hayatım alt üst oldu.

Çünkü kaybetmek istemiyorsun anladın mı, yani hayatındaki en önemli figür. Benim için öyleydi açıkçası. Hiç hayatımda bu kadar yakınımı kaybetmedim. Baba yani. Bilmiyorum bütün kızlar için, kız çocukları için veya kadınlar için önemli bir figür hayatında. Gidiyor ve hiçbir şey yapamıyorsun. Doktorlar da hiçbir şey yapamıyor. O süreç benim için çok böyle bir dönüştürücüydü açıkçası. Ben işten falan ayrıldım. Beraber geçirmek istedim son birkaç ayı. Ve işte o süreçte hem babamla vakit geçiriyorum hem işte halk eğitimin kursları falan oluyor. Ara ara kafam dağılsın diye onlara gidiyorum. Bir arkadaşım şey dedi. Ben araba kullanmayı hep çok sevdim hayatım boyunca. Arabalara da hep merakım oldu, işte çocukluğumda da aynı şekilde. İşte babamın arabası vardı. İşte bir yerlere giderdik. Babam ya da eve gelirdi arabayla. Ben sürekli anahtarı alıp arabanın içinde, arabanın bir yerlerini kurcalardım.

İşte hep böyle nasıl kullanılıyor acaba? İşte ilkokuldayım bak, misafirliğe gidiyoruz. Anneler babamla misafirliğe gidiyorlar. Ben arabadan çıkmıyorum, arabada oturuyorum sürekli. İşte debriyajına, frenine basıyorum, öyle bozmuşluğum falan bile var yani arabayı (gülüyor) Neyse ve hep çok sevdim araba kullanmayı. İşte on sekiz yaşından önce araba kullanmayı öğrenmiştim zaten. Sonra da işte ehliyeti aldım. Hep kullandım yani sürekli böyle bir, hiçbir yere gidecek olmasam bile sırf zevk için araba kullanıyordum, bir yerlere gidip geliyordum. Rahatlatıyordu yani beni, seviyordum bunu. Sonra işte bir arkadaşım dedi, direksiyon eğitmenliği kursu başladı şeyde. Halk eğitimde açılıyor. Milli Eğitim, halk eğitimde açıyor bu kursları. Oraya kursa gidip işte bunun sertifikasını alıyorsun ve kurslarda direksiyon eğitmeni olarak çalışabiliyorsun. Zaten iyi kullanıyorsun, seviyorsun. O süreçte ben bunu düşünüyordum. Sevdiğim bir şey yapmak istiyorum çünkü diğer işler, beni çok strese sokuyor. Sevmeden bir işi yaptığın zaman hem başarılı olamıyorsun. Bir süre sonra rutin seni sıkmaya başlıyor falan. Sevdiğim ne yapabilirim diye bir

düşünme sürecine girdim. İşte bir anda böyle bir direksiyon eğitmenliği, bu işe araba kullanmayı birilerine öğreteyim ben diye bir düşündüm. Zaten hani geçmişte de kız kardeşlerime, işte bir sürü arkadaşına araba kullanmayı öğretmiştim. Ehliyet aldıktan sonra, işte şehir turlarına falan onları çıkartıyorum daha sertifikayı almadan önce. Dedim ben bunu ben seviyorum, hani öğretmeyi de seviyorum. Böyle bir eğitimcilikle alakalı da bir şeyler yapmışlığım var. İnsan ilişkilerim de iyidir, anlatımım da iyidir falan gibi düşünüp öyle bir babam hastayken o kursa başladım. Hatta o kurs devam ederken babamı kaybettim. Sonra işte bu sertifikayı aldım. Sertifikayı aldıktan sonra hemen zaten iş teklifi geldi. Hani öyle bir başladım. Üç, dört tane kursta çalıştım, direksiyon eğitmeni olarak. Çok da başarılı oldum. Ama daha sonra işte iş yerlerinde, böyle bir genelde aile şirketi bu sürücü kursları. Küçük işletmeler ve biraz açıkçası sömürüye bağlı, dönük bir şeyim var, iş hayatım var burada. Benim en büyük motivasyonum, işte bu işi, araba kullanmayı insanlara öğretmekti. Ve sonra ehliyet sınavında onların başarılı olduğunu görmek, onların, onlarla aranda bir bağ kuruyorsun öğrencilerle çünkü. Onların mutluluğu, işte sana olan sevgisi, saygısı falan, bunlar motivasyon oldu benim için açıkçası. Bir de benim hani onlara böyle bir şey öğretmiş olmam, beni doyardı. Ama iş yerlerinde çok mutlu olmadım açıkçası ***

İşte böyle saçma sapan olaylar oluyordu. Zaten en son oluşan sıkıntılardan dolayı işte işten çıkartıldım. 29 Kod'la. İşte bununla ilgili mücadele etmek de istedim açıkçası ama biraz tehlikeli tiplerdi, bu insanlar. İşte tehditler mehditler bir şekilde avukatla da görüşmem maalesef, işte mahkeme açma sürecim hezimetle sonuçlandı. Çünkü şöyle bir şey varmış hukukta. O iş yerinden şikâyetçiysen ve haklı olduğunu ispat etmek istiyorsan o iş yerinde sigortalı çalışan, en az iki şahit bulman gerekiyormuş. Şimdi tabii ki saçmalık burada başlıyor. O iş yerinde çalışmaya devam eden kişiler, o iş yerinin aleyhinde hiçbir şekilde seninle birlikte olup mahkemede ifade vermiyor. Çünkü herkes ekmeğinin derdinde, böyle bir şey yaptıklarında işten kovulacaklarını biliyorlar tabii ki. Hiç kimseyi yanımda bulamadım açıkçası ve vazgeçmek zorunda kaldım.

Tabii bu süreçte işte o iş yerinde olan birtakım olaylara da şahit olmuşum. Biraz onlarla ilgili acaba oradan yürüyüp bir şey çıkartabilir miyim? Yasa dışı birtakım şeyler vardı. Bunlarla ilgili de daha sonra işte şey yaptılar. İşte bu adamlar biraz tehlikeli, aşiret maşiret olayları var işin içinde. Hani seninle uğraşırlar, canın sıkılır. Bir kadın olarak sen bunlarla uğraşamıyorsun. Hatta o

süreçte ilk başlarda, bu KADES diye bir uygulama var biliyorsundur belki, onu filan indirdim. Bayağı korktum açıkçası. Benimle ciddi uğraşılacak mı acaba falan diye. Neyse en sonda ben vazgeçip yoluma devam etmeye karar verdim çünkü uğraşamıyorsun. İnsanlar haklının değil güçlünün yanında çünkü bu tip süreçlerde. Hiç kimseden hiçbir destek alamıyorsun. Haksızlığa maruz kalmış olsan da insanlar hep şey kafasında, linç kafasında. O kadar seviyorlar ki düşene onların da bir tekme atması falan şeklinde olaylara girmeyi çok seviyorlar. Bir de başarılı bir kadın figürsün. İşte çünkü ben üç senede hiçbirinin yapamadığı başarılarla imza attım açıkçası.

Hem motosiklet eğitmeniydim hem teorik derslere giren bir eğitimciydim. Hem direksiyon eğitmenliği konusunda çok başarılıydim, sınava hazırladığım öğrencilerin yüzde doksanı başarılı oldu. İşte teorik derslerde de aynı şekilde. Yani bütün bunlar biraz gözleri sana çeviriyor. Ve senin o başarılı olman çok hoşuna gitmiyor insanların. Yani buna erkeler de dâhil. Kadınlarda da dahil maalesef. Bu şekilde hani uzaklaştırıldım ben o işten. Ve herkesin de çok işine geldi, böyle olması. Yani daha sonra ben kendim bir Instagram sayfası açtım, bayağı da takipçisini yükselttim. İşte orada düzenli olarak her gün ya da iki günde bir; trafikle ilgili, arabalarla ilgili, araba kullanmayla ilgili, eğitimle ilgili paylaşımlar yapıyorum. İçerik hazırlıyorum. İşte çekilişler falan düzenliyorum. Şimdi de tek başıma böyle arabası olup ehliyeti olup araba kullanamayan, yüzde doksanı kadın bunların, o kişilere şehir içi özel ders veriyorum. Ayrıca başka bir sürücü kursunun da aracını kullanıyorum. İşte yüzdeli bir payla orayla anlaştım. Kendi aracını kullanmak istemeyen kişilere, önce kurs aracıyla çünkü kurs araçlarının bizim tarafımızda, eğitmenin tarafında kontrol mekanizması var. Bir mekanizma ekleniyor araca. Bizde de debriyaj, fren gibi mekanizmalar oluyor. İlk etapta onlarla eğitim veriyorum, daha sonra kendi aracına, biraz daha geliştirdikten sonra aday kendisini, kendi aracıyla devam ediyoruz. Şimdilik böyle devam ediyorum. Ben beş sene oldu, beş sene oldu bu işe başlayalı. Şimdi bizim, benim yaptığım iş, yani bütün sürücü eğitmenleri için aynı şey söz konusu. Zor bir şey diyeyim, motor beceri gerektiren bir iş. Birçok kişi yirmili yaşlara, yirmi, otuzlu yaşlara kadar hiç araç kullanmamış, hiç araç koltuğuna oturmamış. Ve biliyorsun motor beceri gerektiren şeyler, biraz daha genç yaşlarda kolay öğrenilebiliyor, geliştirilebiliyor. O yaştaki insanlara araba kullanmayı öğretmek, bu beceriyi kazandırabilmek biraz sabır işi. Daha sonra o kişilerle trafiğe çıkmak, bunu trafik kurallarıyla birlikte, o trafikte nasıl davranmaları gerektiğini anlatmak, bunu kazandırmak, bu beceriyi kazandırmak biraz zor. Bu sürücü kurslarında bu iş asgari ücretle ücretlendiriliyor. Ve birçok

kişi asgari ücreti bile alamıyor açıkçası, işte maaş ödememe gibi durumlar da söz konusu oluyor. Ben bunu maaşımı alamama gibi yaşamadım ama ben de asgari ücretle başladım. Haftanın yedi günü çalışıyorsun. Günde dört ya da beş öğrenci ile ikişer saat çalışıyorsun. Haftada yaklaşık altmış saate yakın bu işi yapıyorsun. Ve artık böyle beynin jöleye dönüyor sürekli aynı şeyleri yapmaktan, aynı şeyleri anlatmaktan. Ve bunun karşılığını hiçbir şekilde ben asgari ücrete tekabül ettiğini inanmıyorum. Ayrıca hani onu geçtim, zaten benim motivasyonum çok o aldığım para değildi açıkçası. Benim motivasyonum daha çok öğrettiğim, eğitim verdiğim kişilerden aldığım geri dönüşlerdi. Olumlu geri dönüşlerdi. Ama tabii ki çalıştığım işyerindeki yöneticilerinin de bunu takdir ettiğini görmek istiyorsun. En azından yani hiçbir şey olmasa da. En azından bir takdir görmek istiyorsun ama sürekli eleştiriye maruz kalıyorsun. Hani on tane başarı kazanıp bir tane arada başarısızlık, olumsuzluk oluyorsa onun üzerine gidiliyor. Çok böyle hani şey, tabiri caizse havaya girmemen için balonu patlatmaya çalışıyorlar biraz. Hani yükselmemen için o balona bir iğne batırmaya çalışılıyor gibi geliyordu bana.

Neyse zaten o yüzden de çok böyle şey olmadım, çok kalamadım o işyerlerinde. Yani buna maruz kalmak psikolojik olarak çok yıpratıyor insanı. Çünkü hani ben kendimi biliyorum, başarılıyım gerçekten. En azından bir bunun görülmesi ve kabulünü istiyorsun karşı taraftan. Ama sürekli böyle bir eleştiri ile karşı karşıya kalınca tabii ki ben bunu kabul etmedim. İşte hani bunun içinde başka şeyler de var. İşte ne bileyim? Böyle bir senden duygusal anlamda farklı beklentilere giren insanlar da oluyor, o tip işyerlerinde. Bunlarla mücadele etmek zorunda kalıyorsun, kendini korumaya çalışıyorsun. Hatta ben kendimi korumak için bunla ilgili işte sosyal medya hesaplarımda “ilişkisi var” falan olarak görünürdüm sürekli, olmamasına rağmen. Sürekli hayali bir erkek arkadaş edinmişim kendime. Çünkü sürekli o camiada, kendi işyerim olsun veya dışardaki işyerlerinden, çünkü aynı camiadasın ve sürekli görüştüğün insanlar, sürekli böyle bir beklentiler filan oluyor senden. Neden? Anlamış değilim yani. (Gülüyor) Ama sürekli bunlarla mücadele etmek zorunda kalıyorsun ve o kadın kimliğinden biraz sıyrılmak zorunda kaldığımı hissettim açıkçası. Biraz böyle bir eril tarafım daha çok ortaya çıktı. Zaten herhalde o yüzden de artık böyle bir erkek arkadaşım olmaması gibi son bir senedir filan kapattım kendimi her şeye. Hayatımda bir erkeği bile şu an hayal edemiyorum artık. Fazla eril tarafımı çalıştırdığım için oldu sanırım bu. Ama hiçbir şekilde şu an artık sadece böyle bir boşlukta gibiyim. Hiç, bir ilişki kafasında falan da değilim. Herhalde diyorum fazla mı orada eril tarafa geçtim ben? Bundan mı

oldu? Bilmiyorum ama. İşte işe güce verdik kendimizi, böyle devam ediyor. Valla öyle olunca hani biraz daha güçlü oluyorsun herhalde. Kadınları biraz daha fazla şey yapıyorlar. Erkek egemen bir toplumda yaşıyoruz biliyorsun ki. Ve bu sürücü kurslarının da sahiplerinin hepsi erkek. Erkeklerle ait bir dünyada başarılı olmaya çalışıyorsun, yaşamaya çalışıyorsun. Ve o kadın duygusallığını, işte kadının o şey tarafını, daha kırılğan işte daha duygusal tarafını falan çok kaldıran bir yer değil burası. Bunu da hani tabii ki buna inanmıyorum ama hani, gerçekte de yaşadığımız realitede de gerçekleşen bir şey var ki erkekler hep daha hart hurttur biliyorsun. Daha şeydirler, serttirler, güçlüdürler falan. Hep böyle bir daha astığı astık kestiği kestiktir ya. Nasıl tabir edeceğimi şu an tam olarak bilemiyorum. Hani kadın biraz daha duygusaldır, daha empatiktir. Ne bileyim? Bu tip şeyleri çok kaldırmıyor bizim kırılğanlığımızı, duygusallığımızı, o neşemizi. Daha böyle, ne bileyim? Hayat dolusundur, gülersin, eğlenirsin. Bazen böyle uçuk kaçık şeyler yapmak istersin. Bilmiyorum, bunları çok kaldıran bir dünya değil orası. Daha böyle düz, motomot olması gerektiği gibi her şey. Belli bir kuralları var, asker ocağı gibi. Onların dışına çıkamıyorsun. Hani fazla samimiyeti, gülmeyi hep farklı, başka türlü değerlendiren bir yer orası, öyle bir dünya. O yüzden ne bileyim? Öyle bir kapattım herhalde kendimi.

Kapatıyorsun daha doğrusu ister istemez, korumaya alıyorsun kendini. Hani ben kadın değilim sizin gibiyim falan olmak durumunda kaldım herhalde. Hani bana yürümezin, ben yürünecek birisi değilim, istemiyorum çünkü. İstemediğim ve tersleyip işte ağzının payını verdiğin zaman da bir düşman edinmiş oluyorsun kendine açıkçası. Hani düşman edinmemek için de erkek gibi olursan belki düşman olmaz, hani böyle, bu da böyle falan, bizim gibi herhalde falan gibi, düşünülün diye öyle bir bilinçaltıyla hareket ettim herhalde. Öyle olmak zorunda olduğumu hissettim. Bilmiyorum yani o, çok böyle düşünerek, karar vererek yaptığım bir şey değil. Tamamen bir refleks, bir içgüdüsel bir şey. Öyle olursam kendimi koruyabileceğimi, bunlara maruz kalmayacağımı düşündüm herhalde. Onlarla daha iyi böyle mücadele böyle edebileceğimi düşündüm herhalde. Çünkü hep şeydir, yani bizim, benim sektörümde de veya başka sektörlerde de gördüğüm; hep kadına böyle bir işte kaşlarını kaldırırlar, böyle bir bakarlar. Hı, kadın işte, falan. Var olma savaşı veriyorsun ya sürekli. Ne kadar iyi yapabilirsin? Bir de araba, hani diğer sektörlerden ayrı, bir araba kullanma hep erkeklerle özgü bir şeydir, iyi araba kullanma falan. Sen ne kadar iyi olabilirsin ki? Sen kadınsın yani. Ne kadar başarılı olabilirsin ki? Bir de motosiklet kullanıyorsun. Hatta bir de kalkmışsın, motosiklet eğitmenliği yapıyorsun. Erkeklerle motosiklet kullanmayı öğretiyorsun, kadın başına. Hep

böyle bir, ne kadar iyisin acaba, sorularıyla böyle bir o dürtmelerle, bir böyle senin altın boş mu dolu mu, bunları sürekli bir sorgulamalar, yargılamalar. Hep bunlarla mücadele etmek zorundasın. Hep böyle şey onlar da acaba ne zaman başarısız olacak? Bu kadar bir kadın iyi olamaz yani mümkün değil. Onlar erkek işi, çünkü. Ama tabii hiçbir zaman istedikleri olmadı. Ben başka yerden patladım. İşyerindeki insanlarla işte o yaptıkları mobbinglere verdiğim cevaplarla en sonunda çıkarttılar beni işten. Dediler, bu fazla konuşuyor, fazla talepkar. Bizim istediğimiz gibi biz bunu yönetemiyoruz. En güzeli bu gitsin. Önce benden işte istifa et, istendi. İstifamı vermedim, çünkü haklarımı istedim. Tam da pandemi dönemine girildi, birkaç gün öncesinde. İşte çıkış yapamayız şey yaptılar, öne sürdüler, istifa vermem gerekiyormuş. Ben de vermedim. İşte avukatla mavukatla ihtarname, şu, bu falan bir şeyler yaptıktan sonra, bir gün bir baktım. 29 Kod'la işyerinde işte huzursuzluk çıkartma, sonra işte işe gelmeme, sebepsiz bir şekilde işe gelmeme gibi sebepleri gösteren bir kod bu. O kodla işten çıkartılmışım. Böyle. Yani şimdi de kendi başıma bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama daha mutluyum. Biraz kaygım var. Ama gelecek kaygısı, para kazanma kaygısı. Acaba yapabilecek miyim, yapamayacak mıyım? Çünkü freelance çalışıyorsun bir yerde. Ve işte bu işi çok fazla yapan insan da var. İnsanlar bu işi iyi mi yapıyorsun kötü mü yapıyorsundan çok, bunu değerlendirmekten çok, bu işi kaç paraya yapıyorsunla ilgileniyorlar genellikle. Çok daha ucuz fiyat veren ama bu konuda çok fazla deneyimi olmayan veya işte çok iyi becerisi yeteneği olmayan insanlar, daha ucuz fiyat verdiği için bu piyasadaki şeyi biraz düşürüyorlar açıkçası. Hem eğitimin kalitesi düşüyor ama bir taraftan da tabii daha ucuz olduğu için o tip insanlar daha fazla tercih ediliyor, gördüğüm kadarıyla. İşte yapmaya çalışıyorum ben de bir şeyler. Daha iyi olabilirdi. (Gülüyor) yani. Öyle.

İzmir'e dair. Valla İzmir, gerçekten benim için yaşamak istediğim tek yerdi herhalde. Yani bunu yıllarca geçirdikten sonra, ben 2000 yılında taşındım İzmir'e. Çok farkında değildim açıkçası, bazı şeylerin. Ama İzmir'in ne kadar böyle bir, kadın olarak İzmir'de yaşamanın ne kadar güzel bir şey olduğunu yıllar içerisinde daha iyi gördüm. Özellikle işte on dokuz seneni, senemizi Türkiye olarak muhafazakâr bir partinin yönetimiyle geçiren kadınlar olarak Türkiye'nin başka yerlerinde, daha Anadolu kesiminde veya hatta İstanbul'da yaşayan kadınların yaşadıklarını açıkçası, hani çok yakından diyemeyeceğim ama gene de yakından birçok kişiye göre daha farkında olarak gözlemleyen bir kadın olarak, İzmir'de çok daha rahat yaşadığımı, çok daha özgür yaşadığımı anladım. Tabii bu son on sekiz yılda bayağı değişti her şey. Ama gene de bir

Anadolu'daki yaşayan, orada yaşayan insanlardan çok daha iyi şartlarda yaşadığımı, daha özgür şartlarda yaşadığımı görüyorum. Ve çok mutluyum bu yüzden. İzmir'e ilk geldiğimde, işte 2000 senesinde, ilk anım neydi mesela? Şimdi hemen ilk aklıma gelen işyerimi çok seviyordum. İşyerim Alsancak'taydı, denize, deniz manzaralıydı. Ve havalara uçuyordum öyle bir yerde, taşraydı Bergama mesela. Denize uzaktı. Ama ben denizi çok sevdim, hep böyle denizi gören bir yerde yaşamak istedim. Ve İzmir'de öyle bir yerde çalışmak ve klas bir yerdi açıkçası. İşte böyle ne bileyim? Hep istediğim gibi çocukluktaki hayalimdi. Şıkır şıkır giyinip işte mini eteklerimi, topuklu ayakkabılarımı, işte makyajımı yapıp öyle bir işyerinde çalışmak benim için çok güzeldi. İşte ara ara camdan böyle denizi seyredirdim ve hayalimi gerçekleştirdiğim için böyle gülümserdim yan yan. Arkadaşlarla Kordon' da her akşam hemen hemen oturup işte biramızı yuvarlardık gün batımında. Ne bileyim? İşte meyhanelere giderdik. Tabii pandemiden önceydi bunlar. Haftada bir gün mutlaka, bir meyhanede 'Neyzen' diye bir meyhane vardı, orası kapandı şimdi ama. Orada işte ne bileyim? Sohbet, muhabbet, müzik, şarkı söylerdik. Canlı müzikler olurdu, şarkı söylemeyi çok severim bu arada, müziği çok severim, hayatımın en önemli unsurlarından biri. Beni çok rahatlatıyor çünkü. İşte orada böyle rakı balık muhabbetleri, bilmem neler, dostlarla böyle meşkler falan, onları hatırlıyorum yani. Öyle. Bence yirmi yıl öncesi *** şu an *** bir şey söylemeliydi. Dikkat et denilmesini isterdim açıkçası. O zamanlar ne bileyim? Daha mutluydum. Ama o zaman *** şimdiki *** ye ne söylerdi? Şu anki haline geri dön *** derdi. Çünkü o zaman herhalde biraz daha böyle şeydik, daha cesurduk, daha hayallerimiz törpülenmemişti. Hayallerimizin içine etmemişlerdi. Daha böyle umutlarımız vardı falan. Şimdi biraz daha böyle bir şey gibiyim, daha fazla ne olacak ki, hani Türkiye'de de yaşıyorsun falan. Biraz umutlarım kırıldı. Çok böyle, ne bileyim? Ne adalet olduğunu düşünüyorum hayatta artık, ne çok fazla sadakat olduğunu düşünüyorum.

O zaman yirmi yıl öncesi *** daha şeydi, insanlara daha güveniyordu. Daha samimiydi, insanları daha çok hayatına kabul ediyordu, daha rahat kabul ediyordu. Daha çok arkadaşı vardı, bu kadar hayalleri yıkılmamıştı. Ne bileyim? Çok şey kaybettik, yirmi yılda çok şey kaybettik. Çok şey değiştiğini düşünüyorum. Yani dediğim gibi artık bir şey yapmaya korkuyorsun, bir şey söylemeye korkuyorsun. Çok da yirmi yıl önceki *** çok daha muhalifti, çok daha fazla tepki gösteriyordum bazı şeylere, çok daha fazla mücadele ediyorduk her konuda. Haksızlığa, hukuksuzluğa karşı işte özellikle bu Gezi Olayları'nda hep sokaklardaydık. Şimdi sosyal medyada bazen şeyi görüyorum. İşte birileri

kötü bir şeyler yapıyorlar, işte bu mobese kameralarından çekiliyor ya görüntüleri görüyorum. Birileri bir şeyler yapıyor işte. İşte kadına vuruyor, hayvana işkence ediyor, bilmem ne? Bakıyorsun veya işte trafikte birbirlerine giriyorlar insanlar. Bunların çekimlerini, kayıtlarını görüyorsun. İnsanlar izliyor, hiçbir şey yapmıyor kimse. Hatta oradan uzaklaşanları görüyorum. Yani tepkisiz olduk herhalde, korkak olduk herhalde. Sesimizi çıkartamıyoruz çünkü cezası çok büyük artık yaptığımız şeylerin, bedellini ağır ödettiriyorlar bize. O yüzden ben artık ne bileyim? Hani şey, bir film vardı ‘Filler ve Çimler’ miydi o filmin ismi? ‘Filler Dövüşür Çimenler Ezilir’ gibi bir şeydi herhalde, hatırlamıyorum. Ben şeyin devletlerin, hükümetlerin, hepsinin böyle bir şeyin olduğunu, umursamadığını bizi düşünüyorum artık. Bizim refahımız, bizim güvenliğimiz, bizim mutluluğumuz için hiç kimsenin, bir şey yapmadığını veya yapmayacağını gördüm. Ve artık vazgeçtim yani bu tip şeylerle uğraşmanın, sadece bir şey, ütopya bizim kafamızda bir şey kurmuşuz ve buna bize izin verdikleri kadar dâhil olabiliyoruz. Ama izin vermedikleri noktada cezalandırılıyorsun. Cız, diyorlar.

Hani o büyük resmi görüyorsun, kimsenin umurunda değilsin. Onların birtakım işte bir tiyatronun içindesin, bir tiyatro oynanıyor, büyük bir tiyatro. Hatta dünya çapında bir tiyatro ve sen figüransın. Sana verilen rolü onların istediği kadar oynayabiliyorsun, o rolün dışına çıkamıyorsun ve buna hepsi dâhil yani. Yani ben hep hayatım boyunca hep sol görüşlü bir insan oldum. Ama şey diyorum artık yani o Meclis’te oturup verdikleri, işte biz mesela genelde asgari ücret alırız ya, iki bin beş yüz küsur bir şey. Bize bu rakamı verip ekonomik anlamda sadece söylüyorum, kendilerinin o yaşadıkları hayatı kabul eden muhalefeti ben istemiyorum. İşte lojmanlar, lüks arabalar, atıyorum otuz, kırk bin lira, elli bin maaşlar. Yani sen orada sol görüşlü bir insan olarak diğerlerinden bahsetmiyorum bile hani bizim, benim muhalefet olduğum o sağ tarafı, sağ partileri veya hükümete onlardan bahsetmiyorum bile yaptıkları hırsızlıkları, haksızlıkları, hukuksuzlukları, insanlara yaptıkları psikolojik şiddet veya işte fiziksel işkencelerden bahsetmiyorum bile. Ben sadece dâhil olduğumu düşündüğüm gruba bile artık umutsuzum. İşte sol guruptaki parti liderleri, milletvekilleri, bizi çok düşünen o kişilerin bile o maaşı alıyor olması, o imkânları kullanıyor olması ve bizler için hiçbir şey yapmıyor olmaları, konuşmaktan başka, bizi içine düşürdükleri şu durumdan dolayı çok öfkeliyim, çok kırgınım, çok umutsuzum. Çok şey yapılabilirdi ama herkes kendini, hayatını kurtarma derdine düştü, bir noktadan sonra. İşte küfemi ne kadar doldursam, çeşme açıkken doldurayım, kafasına girdiler ve birçok insanı yok

ettiler. Hayatlarına mal oldu bir sürü insan, işte son yıllarda biliyorsun, intiharlar çoğaldı. İnsanlar artık çocuklarına bakamadığı için intihar ediyorlar. Sen ülkenin insanını, memleketin insanını nasıl bu hale düşürürsün? Ben çok öfkeliyim. Vazgeçtim yani muhalefetten de umudum yok, politikadan umudum yok, hiçbir şeyden umudum yok. O yüzden biraz kendimi spirüel şeylere verdim artık. Mutlu olmaya çalışıyorum yani, öyle.

Ne gibi şeyler? İşte bu kuantum mekanizmaları ile ilgili, düşünce gücüyle iyileşme falan gibi. İşte olumlamalar, işte meditasyon falan, yoga. Bu tip şeylerle biraz daha vakit geçirmeye başladım. Bununla ilgili kitaplar okumaya başladım. İşte kendi içime yöneldim biraz, kendi potansiyelimi, işte merak ettim. İçimde acaba böyle çıkamamış, ortaya çıkamamış bir *** var mı? Bunu merak etmeye başladım. Çünkü dış dünyadan umudumu kestim açıkçası. Ben kendi iç dünyamla böyle biraz daha meşgul olmaya başladım. Kendi içimde kendimi keşfetmeye çalışıyorum ama dış dünyadan daha zormuş diyebilirim, kendi iç dünyası insanın. Biraz bunla mücadele ediyorum, anlamaya çalışıyorum; evreni, var oluşu, hayatı, işte neden yaşıyoruz, gerçekten işte bir evrende anlattıkları gibi böyle bizi gözleyen bir sistem var mı, bize yardım edecek mi ya da uzaylılar ne yapıyor? (Gülüyor) İşte boyutlar arası yolculuk, kaç boyut var hayatta, evrenler, işte bu... Ne bileyim? Böyle şeylerle biraz anlamaya çalışıyorum.

Valla geleceğe dair hayalim aslında bir şey isterdim. Bu direksiyon kursu ile ilgili bir şirket açayım, bir sürücü kursu açayım. Bu işin gerçekten hakkı ile nasıl yapılması gerektiğini bir göstereyim isterdim herkese. Hani sömürünün olmadığı, gerçekten eşit paylaşımın yapılabileceği ama işte bunu isterdim de olmuyor. Hani yeterli bir sermayem yok bunun için. O işin ayrı bir boyutu. Ama sermayemi elde edip de bu işi acaba yapmalı mıyım, yaparsam mutlu olur muyum konusunda da artık çok emin değilim. Neden dersen, bu ülke gerçekten hani devlet bazında baktığın zaman öyle çok başarılı insanları istemiyor ya, istemiyor. Yani ödüllendirilmiyorsun, cezalandırılıyorsun bu ülkede bir şeyler yapmaya, iyi bir şeyler yapmaya çalışan insanların çok da ödüllendirilmediğini, cezalandırıldığını görüyorum. Mesela bir şirket açıp bir şeyler yapmaya çalıştığında kazancının neredeyse yüzde altmışını devlete vergi olarak ödemek zorundasın. Ve devlet bana ne veriyor bunun karşılığında? Hiçbir şey. Yani bir doğru düzgün sağlık hizmeti bile alamıyoruz işte falan gibi. O yüzden hani çok da o çarkın içine girmek istemiyorum ben artık herhalde. Öyle düşünüyorum. Böyle param olsun, gideyim bir sahil kasabasında, evim olsun, toprakla uğraşayım, bir şeyler yetiştireyim, güzel müzikler dinleyeyim, bahçede oturayım

kahvemi içeyim. Ne bileyim? Böyle el işleriyle falan bir şeyler yapayım. İşte bu tip bir şeyler. Öyle bir şeyler yapmak isterim herhalde. Ama öyle devletle çok benim işim çok olmasın ya. Onu çok istemiyorum yani, çok bağımlı olmasını istemiyorum, biraz kopmak istiyorum.